

FILOSOFISCHE ESOTERIE

LES IV.

DE GEEST VORMT DE STOF.

De geest vormt de stof klinkt als een aardige leuze, maar het is waar. De geest namelijk vormt uit zichzelf een aantal mogelijkheden. Deze mogelijkheden zullen dan in de stof vaak tot uitvoering komen. Het is niet zo, dat je zegt: Ik wil jong en mooi zijn en dan word ik het wel. Je kunt wel zeggen: Ik wil mooier worden dan ik ben. En als je daar steeds mee bezig bent, komt er een ogenblik dat, mits je zelf positief bent ingesteld (dat hoort er ook bij) je inderdaad mooier zult worden. Maar het kan net zo goed dat je negatief bent ingesteld en dat je het uit wanhoop roept en dan word je alleen maar lelijker. Dit is een eenvoudig voorbeeld. Ik heb het alleen maar gebruikt om duidelijk te maken hoe de zaken in de wereld ongeveer kunnen lopen.

Onze innerlijke wereld is een wereld waarin we voortdurend beelden opbouwen. Dat kunnen voorstellingen zijn van onze relaties met mensen, voorstellingen van gebeurtenissen die zullen plaatsvinden. Door daar voortdurend mee bezig te zijn is het net alsof wij naar buiten toe die signalen uitstralen waardoor de natuur maar even goed onze medemensen zich in die richting gaan bewegen. Een gedachte op zichzelf is natuurlijk niet veel; het is maar een heel kleine kracht. Maar omdat ze heel veel krachten van soortgelijke aard kan aanspreken, heeft ze vaak een lawine-effect.

Het is een beetje dwaas te zeggen dat deze wereld op het ogenblik bezig is om zichzelf economisch te gronde te richten. Toch is dat een beetje waar. Niet dat de economie zo verschrikkelijk goed loopt, maar als je steeds het ergste verwacht en je blijft het verwachten, dan zul je elke factor waardoor de economie slechter kan gaan lopen inderdaad versterken. Als je beweert: Het zal het volgende jaar nog veel moeilijker worden dan dit jaar, dan zegt een zekere meneer Jansen: Ja, dan zal ik deze keer maar eens niet kopen wat ik anders wel zou kopen. Ik zal maar eens wat minder doen met dit en dat en wat spaarzamer zijn.

Dan komt er een ogenblik dat daardoor die hele kringloop, want een economie is een kringloop van productie en consumptie, gestoord raakt. En hetgeen waarvoor je bang bent, wordt daardoor waar. Ach, het is een wat ongelukkig voorbeeld, als je ook nog over de innerlijke wereld moet spreken.

Wat denkt u eigenlijk van binnen? Heeft u veel fiducia in het komende jaar? Ik geloof het niet. De meeste mensen denken hoogstens: Nu ja, mijn tijd zal het wel duren. Maar er zijn er heel veel bij die zich afvragen: Hoe moet dat verder gaan?

Kijk, als wij ons afvragen hoe het verder moet, dan beginnen we reeds alle vaststaande mogelijkheden in twijfel te trekken. Daardoor worden ze minder waar. Ze worden heel vaak afgewogen in negatieve zin en het eindresultaat zijn ervaringen waardoor we dan treurig het hoofd schuddend kunnen zeggen: Zie je wel, dat heb ik nu altijd al gedacht.

We kunnen het natuurlijk ook omkeren. Als we in onszelf steeds een beetje licht vasthouden, aldoor een beetje het denkbeeld hebben: het kan. Het zal misschien niet zo gaan als ik het verwacht maar het kan waar worden, de mogelijkheden blijven bestaan, zelfs kan er een wonder gebeuren, dan zullen we daardoor die positieve kracht om ons heen stimuleren.

Het wonder dat gebeurt, is niet een wonder dat elke mens overkomt. Het is zoiets als naar een bedevaartplaats gaan: Lourdes of Fatima. Daar gebeuren ook wel eens wonderen; van die plotselinge genezingen b.v. En als we dat allemaal zo bekijken, dan vragen wij ons in het begin wel eens af: Is dat nu comedie of zijn de mensen alleen maar hysterisch? Maar als we het eerlijk nagaan, dan blijken er inderdaad veranderingen en blijvende verbeteringen bij sommige zieken op te treden.

Al die mensen daar verwachten een wonder, daardoor scheppen ze de mogelijkheid van het wonder. De kracht van al die mensen die dat wonder verwachten, kan dan voor iemand die er ook in gelooft een enorme schok, een enorme verandering betekenen. Denkt u niet dat dat alleen gebeurt in bedevaartplaatsen. Het gebeurt net zo goed bij z.g. gebedsgenezers, bij gewone mensen die op een gegeven ogenblik gaan magnetiseren en even helemaal vergeten dat het eigenlijk onmogelijk is wat ze proberen te doen. Op die momenten kan er een vonk inslaan.

Wat ik probeer duidelijk te maken is, dat we innerlijk dus kennelijk een wereldje dragen dat van grote invloed is op de wereld buiten ons.

Als we allemaal denken dat er oorlog komt, dan wordt iedereen steeds banger voor oorlog en daardoor meer gewelddadig in zijn pogingen het ergste uit te stellen. Maar die gewelddadigheid op zichzelf is dan meestal het begin van de oorlog. Wij moeten dus de wereld in ons eerst goed gaan begrijpen.

Wat ik innerlijk ben, wat ik denk is niet aan strikte normen gebonden. Heus, stel u dat nu maar niet voor. Het is niet zo, dat er ergens diep in uw innerlijk 10 geboden en 777 wetsartikelen staan gegraveerd. Het enige dat er in u bestaat is een soort vage grijze massa die u boetseert met uw gevoelens en gedachten tot er een wereldbeeld uit voortkomt. Zodra dat beeld in u bestaat, bepaalt het de krachtsverhoudingen in uw wezen. Het heeft invloed op uw geest, op uw contacten met bepaalde sferen, werelden en krachten, maar net zo goed op uw lichaam, op de levensstromen die in dat lichaam pulseren en ook natuurlijk op uw aura en al datgene wat u in de wereld uitstraalt.

Dat de voorstelling, die je in jezelf draagt als mens heel vaak een vorm of een belevingsvoorstelling is, dat is eigenlijk minder belangrijk. Het gaat er niet om wat je daar eigenlijk opbouwt. De een bouwt een kathedraal, de ander een slaapkamer bij wijze van spreken. Het gaat erom dat je dit ziet als positief, als mogelijk, als wezenlijk. Op het ogenblik, dat je daar werkelijk in gelooft, dat je werkelijk positief die dingen benadert, zal die positiviteit je eigen lichaam stimuleren. Je wordt er dus zelf een beetje veerkrachtiger en beter van, maar gelijktijdig straalt je het naar buiten uit.

Dat wil niet zeggen dat het beeld dat je in je draagt bij een ander precies hetzelfde antwoord vindt. Dat zou een beetje al te mooi zijn, maar het betekent wel dat die ander weer op zijn manier wat positiever gaat reageren. Dat wil zeggen, dat er tussen de mensen, geestelijk gezien, a.h.w. vonken gaan overspringen, ladingen worden uitgewisseld. Dat uitwisselen van die lading betekent dan dat je in jezelf eigenlijk je wereld

lichter ziet worden, maar gelijktijdig dat je met die ander samen een geestelijke kracht produceert die in de wereld dan weer een groter, een vollere betekenis krijgt.

Het is mij opgevallen, u misschien ook, dat men zoveel dingen negatief benadert. Men roept niet: Wij gaan eraan beginnen om de wereld wat beter te maken. Men eist van anderen dat zij dat zullen doen. Nu heb ik daartegen geen bezwaar. Het is kennelijk de mode. Maar het betekent wel, dat je voortdurend met een aanklacht tegen de wereld zit. Dat betekent negativisme, dat betekent een duistere wereld.

De mensen stralen duisternis uit. Als u de mensen voortdurend loopt voor te houden dat er geen christelijke naastenliefde meer bestaat, dan onderdrukt u in feite alles in u wat met die liefde samenhangt. Dan maakt u van iets wat een bron van licht en kracht kan zijn een benepen duister energie vretend stukje ik. Dat is niet de bedoeling.

Wij vormen de wereld uit onszelf. Wij kunnen niet de hele wereld veranderen, dat is duidelijk. Maar wij kunnen wel onszelf bepalen. Het meest belangrijke is altijd weer dat wij daarbij de wereld zien als iets waarin toch nog het goede mogelijk is, waarin toch nog licht is, waarin toch nog - hoe weten we misschien niet en wanneer dat weten we ook niet - het licht en de werkelijkheid zullen doorbreken.

In een jaar als 1983, zo'n heerlijk warrig grensjaar waarin de machten van het verleden eigenlijk een worsteling aangaan met de machten van de toekomst, is het al heel gemakkelijk om dat licht een beetje te verloochenen, om te spreken over 'Die Untergang des Abendlandes'; dat doe je dan meestal in het Duits. Daarnaast om te verkondigen dat iedereen en alles verkeerd is. Maar daarmee maak je jezelf niet goed.

In deze tijd moet je proberen om de krachten van Aquarius die sterker worden te herkennen. Je moet tenslotte in jezelf iets van dat beeld dragen dat bij Aquarius hoort: vrijheid, gelijkheid en broederschap. Al is dat dan een leuze uit de Franse Revolutie.

U moet begrijpen dat er niets is dat onmogelijk en onaanvaardbaar is zolang het niet betekent dat de vrijheid van de mens om te zijn daardoor wordt belemmerd. Dat is wel eens moeilijk. Het is veel gemakkelijker om een oordeel uit te spreken. Het is veel gemakkelijker om een beeld op te bouwen van jezelf als een soort zuilen-heilige, die gezeten op de meeters hoge pilaar van het ideaal schouwt over de wereld en roept: 'Ach en wee, het verderf is nabij'. Maar daarmee kom je er niet. Laten we dan eens proberen om dit vormgeven met de gedachte wat ruimer te interpreteren.

Als ik geloof dat een medemens goed is, dan maak ik die medemens niet goed. Ik maak hem wel beter. Dus als iemand een geboren dief is, dan zal ik hem niet beletten daardoor van mij te stelen. Maar hij zal misschien wel dingen teruggeven die hij anders had weggegooid. Dat verschil kan ik bereiken.

Als je in jezelf alleen maar een kathedraal hebt met een altaar en het mystieke licht, dan is dat erg mooi, maar je bent erg geïsoleerd van de werkelijkheid. Een kerk is een vrijplaats; dat is een innerlijke kathedraal eigenlijk ook. Als je je daarin terugtrekt, dan zeg je: De wereld gaat mij eigenlijk niet aan. Maar je bent deel van de wereld. Je bent niet slechts deel van de wereld die je kent, maar ook van al die werelden die je niet kent maar waar je toch bij betrokken bent. Je kunt je niet losmaken van alle dingen en zeggen b.v.: Ach, het is God alleen.

God is in alle dingen. Dientengevolge moeten we onze innerlijke wereld, onze geest in de eerste plaats ook richten op de wereld die buiten ons ligt. Wij kunnen er geen absoluut evenwicht mee vinden, natuurlijk niet. Dat gaat niet altijd, maar wij kunnen er wel veel mee doen. Wij kunnen misschien toch wel een lichte verbetering in de richting van evenwicht tot stand brengen. Dat kunnen wij alleen, indien we het ideale beeld van de

wereld in ons opbouwen en elk stukje dat wij buiten ons daarvan erkennen a.h.w. reconstrueren. Niet één emotie vasthouden, maar alle emoties steeds laten samenvloeien. Overal waar we ons zelf erkennen dat beeld weer erbij nemen en dat deel maken van onze innerlijke wereld.

Een mens, die werkelijk leeft, is zoals men zegt, het beeld en de gelijkenis van God. In jezelf kun je een kosmos scheppen. Een kosmos die heel erg complex is misschien en toch evenwichtig is. Die kosmos in je en de kosmos buiten je kunnen op den duur steeds beter overeenstemmen. Ze gaan steeds meer op elkaar lijken, ze gaan steeds meer uitwisselingen aan, want het is een kwestie van uitwisseling.

Een Aquariustijd zal er komen. O, niet zo ideëel als sommige mensen zich dat nu voorstellen. Een soort aards paradijs waarin de mens ligt naast de getemde motor en de computer alleen als nederige dienaar aanwezig is en niet als de slang die de appel komt aanbieden. Dat zal nooit gebeuren. Maar het is wel een beter begrip van verbonden zijn met anderen. Het is het voelen van een verantwoordelijkheid voor anderen.

Als dan de oude tijd en vooral de materialistische ontwikkeling van de laatste fase daarvan terzijde moet worden geschoven, dan kunnen we dat niet doen door idealen alleen, dan zullen we wel degelijk in ons ook vormen en feiten moeten bouwen. Niet alleen maar uitroepen: Dat mag niet meer! Maar ook zeggen: Dat moeten wij doen. En dan niet alleen schreeuwen, maar werkelijk iets veranderen. In jezelf een wereld bouwen waarin de eigen actie voortdurend aanwezig is.

Ik kan mij voorstellen dat er onder u velen zijn die zeggen: Ja, het klinkt allemaal zo mooi, maar het is zo ontzettend moeilijk. Gelijk heeft u. Het is veel moeilijker in jezelf een wereld te bouwen waaruit je daden put, dan een wereld te bouwen waaruit je woorden put.

Woorden zijn ideeën; ze vervluchtigen snel, ze binden je niet. Daden die je stelt, binden je. Maar toch is het de daad die naar buiten komt waardoor de overeenstemming tussen je innerlijke en je uiterlijke wereld wordt bevorderd.

Vindt u het moeilijk? Eigenlijk niet. Het is een situatie waarin je probeert je innerlijke beeld tot uiting te brengen en waardoor je door het uiten van dat beeld in jezelf de kosmos verandert.

Op het ogenblik dat je geestelijk versteent, ben je in conflict met alle dingen. Dat is niet alleen de afgrondelijke wanhoop, maar het is evengoed de verwatenheid van iemand die volledig met zichzelf en zijn uitverkiezing tevreden is. Op het ogenblik dat je dat doet, geef je de wereld alleen maar botsende antwoorden.

De natuur vraagt naar een opgang in het ritme van de natuur. Neen, zeg je, dat heb ik niet nodig. Ik ben uitverkoren. Of: Voor mij haalt het toch niets uit. Dan gaat de natuur zeggen: Dan moet ik jou vormen. Ik moet je verdrijven, je bent een storende factor. Zo gaat het met een geestelijke wereld evengoed. ..

Als je geestelijk in staat bent om altijd met een beetje licht, met een beetje kracht verder te gaan, dan antwoordt de wereld met licht en kracht. Dat is positief, dat hoort bij ons. Je wordt a.h.w. deel van een geheel. Maar op het ogenblik dat je daar zit en zegt: Ik heb jullie niet nodig, ik ben uitverkoren, dan zegt de wereld: Wat moeten we daarmee? Schuif hem in de kast. En dan zit je daar onder de kaasstolp van je eigen uitverkorenheid in een absolute eenzaamheid je ik-beeld te aanbidden, terwijl om je heen de hele wereld te gronde gaat. Dat zijn geen dingen waarmee je gelukkig kunt zijn.

Leven is geestelijk leven en stoffelijk leven. Geestelijk leven is voortdurend bouwen aan een geestelijk beeld. Stoffelijk leven is alle invloeden van alle werelden en sferen waartoe je ooit hebt behoord of zult behoren samenvoegen tot ze binnen je bereik en binnen je begrip

vorm krijgen, een gedaante krijgen. Niet alleen maar die vage wolk die ons omringt (want als je dat hebt, dan zit je ook goed in de mist), maar werkelijke concrete beelden.

U hoeft geen beeld te hebben van God, dat is niet nodig. U moet een beeld hebben van datgene wat geestelijk belangrijk is. U moet een beeld hebben van uw hiernamaals zo goed als van uw eten. U moet een beeld hebben van uw relatie met alle leven en alle krachten van leven. Hoe? Op welke manier u dat doet, dat is uw zaak. Maar het moet een aanvaarding, een erkenning inhouden, anders kunt u geen deel uitmaken van een werkelijkheid.

Als we kijken naar de situatie op de wereld op het ogenblik, dan valt op dat zoveel mensen voortdurend bezig zijn om zichzelf innerlijk op een troon te zetten en van de hele wereld erkenning van hun heerschappij te eisen. Dat is natuurlijk onmogelijk. Het is duidelijk dat daaruit allerlei conflicten en geschillen zullen voortkomen. Maakt u zich echter geen zorgen.

Er zullen mensen zijn die andermans auto in brand steken, die bommetjes gooien. Er zullen mensen zijn die moordaanslagen plegen en niet alleen in Nederland maar over de hele wereld. Er is weinig verschil of je nu spreekt over Lubbers, de Paus, Reagan of over Polen waar ook gekke dingen gaan gebeuren. In al die gevallen is het het onvermogen van de mens tot synthese.

Als je met de geest de stof wilt vormen, dan is synthese noodzakelijk. Synthese is het samenvloeien van alle waarden tot een eenheid. Dat is niet alleen maar een kwestie van wat je materieel voor een ander doet of wat je geestelijk probeert te doen. Het is het samengaan van alle dingen.

Ontken niet dat je deel bent van de wereld. Roep niet luid dat er zoveel verontreiniging van de natuur is, want of je het toegeeft of niet je draagt er zelf ook het jouwe toe bij. Besef dat dan.

Roep niet uit, dat de mensen liefdeloos zijn, want tenslotte heb je ook vaak de neiging te zeggen: Laten ze maar naar de bevoegde instanties gaan en dan daar nog aan toevoegen: en die moeten niet te gek doen. Zo ben je nu eenmaal. Geef het jezelf dan toe. Speel geen comedie. En dit erkennende voeg het dan samen met dat innerlijke verlangen, dat je allemaal toch ergens hebt, naar een lichtende zekerheid, naar een kosmische liefde, naar een opgaan in iets belangrijkers. Kijk wat er dan uit tevoorschijn komt. Dan vorm je jezelf, maar je vormt ook je wereld.

Een werkelijke ingewijde is in staat om van een steen brood of van een brood steen te maken. Een werkelijk bewust levend mens is in staat om de waarschijnlijkheid in de wereld buiten hem aanmerkelijk te veranderen, niet alleen voor zichzelf maar voor dat stuk wereld waar hij bij betrokken is. Het is die verandering van waarschijnlijkheden waar het om gaat. Het is niet de toverspreuk.

Het is niet de goochelaar die een wandelstok omhoog gooit en dan ineens alleen maar een lapje in de hand heeft. Het is niet een plotse-linge gedaanteverwisseling, het is een proces van verandering en groei. Maar als het niet in je plaatsvindt, kan het niet buiten je tot stand komen.

Ik zou u nog een paar eenvoudige punten willen noemen.

1. Hoe u zelf leeft, moet u zelf weten. Hoe een ander leeft, moet die ander weten. Zolang u die ander niet belemmert en die ander u niet belet uzelf te zijn, moet u het aanvaarden. Het gaat er niet om hoe die ander denkt of gelooft. Het gaat erom hoe die ander is. Dat is de enige factor die van belang kan zijn in het bepalen van de relatie tussen u en een ander. Niet alleen op persoonlijke basis,

maar net zo goed op sociale, op zakelijke basis of hoe dan ook. Besef dit. U kunt niet uitgaan van een wereld met een bepaalde norm. U kunt alleen uitgaan van uzelf met de daarin levende norm die u probeert waar te maken en de erkenning dat anderen hun eigen normen kunnen hebben en ook het recht daarop hebben.

2. Denk nooit dat de geest en het werken van de geest een vervanging kan zijn voor de stof. Ze kunnen elkaar aanvullen.

Ze kunnen misschien uitdrukking geven aan contacten of mogelijkheden die zonder dat niet denkbaar zijn, maar ze zijn allebei nodig. Probeer nooit geestelijk het ene te zijn, terwijl u stoffelijk het andere bent. Alleen als u bereid bent om uw innerlijk door geheel uw wezen vanaf de hoogste sfeer tot de aarde en desnoods een lagere sfeer toe te manifesteren, zult u waarmaken wat er in u leeft.

3. Beroep u niet teveel op hogere machten. Dit beroep is overbodig. Als u innerlijk deel bent van datgene wat er in die hogere macht leeft, dan werkt die macht vanzelf met u. Als u er geen deel van uitmaakt, kan die macht niets voor u doen, want dat belet u dan zelf.

Zeg niet: God sta me bij en ga verder met uw blunders. Zeg liever tot uzelf: Ik zal beter reageren, denken of doen of innerlijk streven. Maak dat waar, dan zult u ontdekken dat de kracht, die anderen vergeefs aanroepen, in u leeft.

4. Er zijn onnoemelijk veel verschijnselen die een mens niet of slechts zelden waarneemt, maar ze vormen net zo goed een deel van uw wereld als u zelf.

Als we spreken over wit, rood, goud of andere kleuren licht, als we spreken over grote geesten die neerdalen op aarde, dan hebben wij het niet over verschijnselen die alleen elders bestaan. Dan gaat het om een kracht, een verschijnsel dat ook in, rond en bij u aanwezig is. Als u dat toevallig waarneemt, is dat alleen maar het constateren van iets wat altijd aanwezig is. Probeer daarom niet zoveel te zien en te horen. Verdiep u niet teveel in de verre mystiek van al datgene wat we door de innerlijke kracht kunnen doen, maar probeer gewoon zo te leven dat de kracht, die in u is en waarmee u verbonden bent, door u voortdurend tot uiting komt, dan komt u veel verder.

Om deze les te besluiten wil ik u nog aan iets anders herinneren: In elk wezen, van het kleinste tot het grootste, is kracht aanwezig. Heb respect voor alle leven, voor alle kracht, maar onthoud dat de kracht die in u leeft haar betekenis ontleent aan al het andere en dat het andere zijn betekenis mede aan u zal ontleenen. U kunt u niet loszeggen van bepaalde krachten, want u blijft ermee verbonden.

Als u tienduizend keer zegt dat er geen kwaad bestaat, blijft het toch een deel van uw besef en daardoor van de werking van uw leven en van uw innerlijke wereld.

Als u tienduizend keer uitroept dat er geen God bestaat, dan is er nog altijd de pulserende levenskracht, de stille verwachting die diep in je leeft en die zich toch op de een of andere manier uitkristalliseert.

Probeer niet de dingen te ontkennen. Probeer niet de dingen te formuleren. Probeer de dingen te leven.

De grootste werkelijkheid is die waarin stof en geest samen de perfecte harmonie waarmaken. Die perfecte harmonie, dat moet u wel onthouden, is een harmonie die niet alleen u en enkele anderen, maar u en al het andere moet omvatten. Alle sferen samen, inclusief de stofwereld, vormen de werkelijke kracht en de werkelijke harmonie. U kunt u die misschien nog niet voorstellen. U zult langzaam en moeizaam een beeld daarvan moeten opbouwen, maar u kunt elk deeltje daarvan dat u in uzelf er-

kent uiten; u kunt het waarmaken. En daarmee begint dan het proces waar- door waarlijk de geest de stof vormt en bepaalt.

Waar de geest overwint daar komt de stof weer in vorm naar het para- dijs. Maar waar de geest faalt en de stof domineert daar ontstaat inner- lijk en uiterlijk een hel van een toenemende ferociteit.

x Indien u zoudt incarneren, zoudt u dan kunnen waarmaken wat u hier heeft verteld?

- Ik zou het kunnen proberen. Als u zegt: Zoudt u het kunnen waarma- ken, dan zou ik er meer van kunnen waarmaken dan mensen die het niet weten en die het geestelijk niet hebben beleefd. Maar om de perfectie te bereiken, dat kun je van jezelf niet zeggen, omdat er altijd zoveel meer is dat ook nog deel moet worden van je innerlijke wereld waaruit je geest a.h.w. moet putten om ook uiterlijk vorm te geven. Ik kan dus niet zeggen: Ik zal het volledig kunnen, maar ik zal er iets van kunnen. Ik zal dan iets meer meester zijn van de stof dan voor u voorstelbaar is.

Als je incarneert, dan doe je dat omdat je niets anders weet te doen. En het gedaan hebbende, doe je dus alles om te voorkomen dat je verder moet incarneren en indien dat onvermijdelijk is, dat je zo bewust mogelijk zult kunnen reïncarneren.

Het is zo eenvoudig als $2 \times 2 = 4$. Als je in deze klas niet bent geslaagd, kun je de volgende klas niet volgen. Dus moet je terug naar af en eenvou- dig de stoffelijke beleving overdoen.

Ik wens u allemaal een jaar van toenemende verlichting, een steeds grotere innerlijke wereld van harmonie die u naar buiten toe steeds meer zult waarmaken. En als het niet lukt, dan wens ik u de hoop dat het eens zal lukken.

-8-

V A R I A.

Vele variaties van menselijk gedrag zullen er in het komende jaar te bewonderen zijn. Het is een tijd vol uitzinnigheden. Miljoenairs in dienstauto's beschikken over het openbaar vervoer. Kamerleden gaan 2e klas reizen, maar wel in de 1e klas met bijbetaling.

Zo zullen we ongetwijfeld ook veel te horen krijgen over de moeilijk- heden met het gas. Nu kan ik begrijpen dat de Staat graag meer gas kwijt wil, ofschoon ze zelf, gezien de vele vergaderingen, voldoende produ- ceert.

Achter dat alles schuilt toch een vreemd skelet van allerlei geeste- lijke factoren die je eigenlijk niet volledig kunt overzien. Wij in de geest zien wat meer van de botjes dan u. Dientengevolge wil ik mijn röntgenblik dan richten op al datgene wat door de mensheid verborgen op dit ogenblik zich geestelijk afspeelt.

Wat de schedels betreft, deze zijn meestal lichtelijk gespleten, want de persoonlijkheden in deze tijd kunnen zich niet aanpassen aan de feiten. Ze zijn voortdurend bezig enerzijds zich volgens de normen van die feiten

te gedragen en anderzijds te leven alsof ze niet waar zouden zijn.

Kijken we naar de nekwervels, dan is het nog veel doller. Die blijken namelijk bij zeer veel mensen geestelijk vastgeroest te zijn. Hierdoor hebben sommigen een eeuwig links, anderen een eeuwig rechts gericht blik. Degenen die alleen naar het midden kijken zien niet wat er gebeurt.

Komen we bij de schouderbladen, dan blijken deze door een lichte ontsteking toch wel enigszins ontwricht te zijn. De handen laten wapperen is te pijnlijk voor de schouders, dientengevolge treedt een lichte verstarring van de dadendrang op.

Gaan wij verder kijken naar de ruggegraat, dan ontdekken we dat ook deze door enige verstarring is getroffen. Plooibaarheid geestelijk is minder aanwezig. En als men zich al buigt, dan buigt men zich meestal voor een gouden Kalf of voor het recht van de sterkste.

Kijken we naar de heupbeenderen, dan blijken deze zich te hebben uitgebreid. Dat is ook begrijpelijk, want zoveel mensen hebben het innerlijk en uiterlijk op hun heupen.

Kijk ik naar de onderdanen, dan blijkt dat deze over het algemeen verkeerd worden gebruikt. Ze zijn geschapen om op te lopen, maar worden gebruikt om te schoppen.

Een dergelijk beeld is natuurlijk geestelijk niet direct licht gevend. Maar als u al deze eigenschappen nu even transposeert in geestelijke zin, dan gaat u begrijpen wat de moeilijkheid is waarmee deze wereld te kampen heeft in de komende periode.

Er is een neiging om de werkelijkheid te scheiden van de denkbeelden. Hierdoor ontstaat er voortdurend een vervreemding die het de mens onmogelijk maakt om zijn innerlijke wereld nog enigszins rechtlijnig om te zetten in zijn stoffelijk gedrag.

Ook de blik, die zo vast naar één bepaalde richting schijnt te moeten gaan, is een gevolg van dit verschijnsel. De meeste mensen zijn niet in staat zich innerlijk los te maken van al datgene wat er rond hen bestaat. Ze zijn dientengevolge geneigd om hun hele geestelijke wereld om te werken tot ze als een soort stoffelijke winkel-van-Sinkel alleen maar alle begerenswaardige projecten bevat die nooit waar kunnen worden.

Kijken wij hoe het verdere geraamte werkt, dan is het alweer duidelijk. De ontsteking van de schouderbladen is eigenlijk niets anders dan een gevoel van zinloosheid: waarom zouden we nog? Als je dat innerlijk hebt, dan ligt er een sombere floers over al datgene wat je innerlijk nog aan licht bezit.

U kunt het beeld nu zelf verder uitwerken zodat ik u daarmee althans niet meer behoef te vervelen. Vervelen moogt u zich natuurlijk wel, maar ik stel het toch wel op prijs als dat niet is aan de hand van hetgeen ik u vertel.

Dan zitten wij nu in een bijzondere periode van de menselijke historie. Elke bijzondere periode van de menselijke historie kenmerkt zich door de menselijke histerie. De mensen slaan los. Zij gillen, razen en tieren en weten zelf niet waarom. En als ze denken dat ze het weten, dan schrijven ze dat op grote spandoeken en menen dat een ander het nu weet, zodat ze het zelf kunnen vergeten.

Wij zijn geneigd af te wijken van een innerlijke waarheid die voor ons toch voortdurend een grote kracht moet zijn, nietwaar. Zo bezien zou je kunnen zeggen dat Den Uyl langzaam maar zeker dreigt te veranderen in de papegaai van zijn partij.

Wij zien dat Lubbers zijn rek aan het verliezen is, reeds nu. En naarmate er minder rek komt in de maatschappelijke mogelijkheden lubbert hij meer.

Als wij kijken naar al die andere dierbare personen die het Nederlands bestel regeren, zo moeten wij hen vergelijken met waskaarsen die boven de kachel zijn bewaard. Zij buigen zich om en weten zelf niet waarom of waarheen, maar pit zit er op den duur niet meer in. Het is jammerlijk zo'n situatie te zien, maar we hebben gelukkig grote voorbeelden in het buitenland.

Daar is b.v. een president Reagan, die met grote woorden en met een klein hart voortdurend probeert iedereen tevreden te stellen, vooral de bewapeningsindustrie. Iets wat hem steeds minder gelukt zodat hij in problemen gekomen, zelfs met zijn eigen volksvertegenwoordigers, heeft gegrepen naar de methode om het achterbaks te doen. Dat lag hem niet zo zeer, want in zijn cowboyrollen en ook andere jeune-premierrollen heeft hij altijd rechtuit de mens gespeeld. Hij zou die rol zo graag willen voortzetten, maar het lukt hem niet. Het is duidelijk, zijn leven komt daardoor zelfs weer in gevaar te verkeren. En als het niet is door een aanslag (wat ik waarschijnlijk acht), dan schrikt hij zich een beroerte, als hij ziet wat hij zelf heeft gezegd.

Ook Andropov, deze nieuwelinge die van de geheime politie tot het hoge ambt werd geroepen, heeft zijn neiging tot intrigeren nog lang niet verloren. Hij meent, dat je met een handige manier van schikken ongetwijfeld de helft van de wereld naar je hand kunt zetten. Hij weet alleen niet hoe hij zijn hand moet gebruiken, want dat is hetgeen men in Rusland heeft: men staat met de handen vol mogelijkheden, maar weet niet wat men ermee moet doen. Daardoor toenemende onzekerheid en grote conflicten ook in dat land.

Ach, we mogen het hen niet kwalijk nemen, want hun mystieke aard zal hen ongetwijfeld wel weer de innerlijke kracht verschaffen om ze met enkele idealen en denkbeelden, misschien een lichte terugkeer naar een vergeten en enigszins verboden geloof te doen voortgaan op de weg van de verdere socialistische ontwikkeling binnen een Sovjet-democratie. Deze laatste vloek-woorden moet u mij niet kwalijk nemen. Ik weet, deze termen zijn contradictio in terminis, maar aan de andere kant, zo zeggen ze het zelf. Per slot van rekening, een Sovjet-democratie is een democratie waarin iedereen zijn stem mag uitbrengen, als hij het maar doet op degene die daarvoor is aangewezen.

Dan zitten we natuurlijk ook nog met andere moeilijkheden. Zelfs de Denen, die weliswaar niet goed weten waar Abraham de mosterd haalt, maar zoveel te beter waar de een of andere visser de haring moet halen. Ook zij bevinden zich in enige moeilijkheden. Ik vrees, dat het hen zal tegenvallen. Hierdoor zullen er allerlei opstandigheden zijn en verschillende kleine staten gaan zich daarmee bemoeien. Het houdt in, dat de EEG tenslotte uiteenvalt in een gemeenschap van tegengestelde belangen. Dat had men al eerder kunnen verwachten, maar men heeft geprobeerd daar het pleister van een parlement overheen te plakken; wat helaas niet blijkt te houden.

Laten wij naar de wereld kijken zoals ze zich verder ontwikkelt. Engeland Thatchered rustig voort en ondertussen dreigen weer enkele schandalen waarbij zelfs de koninklijke familie niet zal worden gespaard. De enige oplossing daarvoor is natuurlijk een parade van de Horse-Guards voor een bereden koningin. Want wij moeten goed onthouden: in Engeland is het paard altijd nog de ware sokkel van de macht.

Kijken wij naar een land als Canada. Ach, die weten het zelf eigenlijk niet. Ze zouden graag anders willen, maar ze weten niet wie ze moeten kiezen. Daarom houden zij zich maar aan het principe: waar ik het meest verdien, zal ik het meeste doen.

De Japanners daarentegen met hun poging om elektronisch de wereld te veroveren zitten in afzetmoeilijkheden. Maar dat wordt opgelost, want er zijn op het oenblik al enkele mannen, o.a. uit Hongkong, die volkomen

bereid zijn de Japanners af te zetten en zo afzet te vinden voor de producten die anders niet zouden kunnen worden afgezet.

Het is een vreemde wereld die ik zo schets. En als ik probeer om daarvan een beeld op te roepen, dan vraagt u zich ongetwijfeld af: waar gaat het met de wereld naartoe? Dat is heel eenvoudig: naar morgen. En morgen is een doel dat je nooit bereikt, dat weet u ook.

Wij zijn op weg naar het onbekende en we vergeten vaak dat we in het bekende moeten uitkijken, omdat we juist daar in de putjes kunnen trappen die er morgen misschien niet eens zullen zijn. Laten we ons innerlijke wereldje dan maar een beetje redigeren en proberen voor elkaar iets te scheppen van humor die u zo hard nodig heeft.

Als we de kunst verstaan om te lachen over onze eigen dwaasheid, dan zal het ons gemakkelijker vallen om te lachen om de dwaasheden die anderen begaan. Maar als we onszelf te zeer au sérieux nemen, dan zien we dat als ernstige bedreigingen van onze zekerheid, van onze mogelijkheden.

Wij zijn wezens die niet aan tijd gebonden zijn. Je kunt op aarde doodgaan, natuurlijk. Dat is zelfs mode, iedereen doet het. Maar je leeft daarna toch rustig verder. En wat deze tijd niet brengt, dat brengt de volgende wel. Is het dan niet veel verstandiger om geestelijk en anderszins maar eens vandaag te leven en te zien wat vandaag oplevert? Wat morgen komt, weet u niet. Morgen is zo ver weg.

Ik zou een soort medicijndans voor u moeten uitvoeren; de medicijndans van opgewektheid. Maar als ik dat volkomen ernstig doe, kan ik er zeker van zijn dat u allen uitbarst in lachen. Daarmee heb ik mijn doel dan wel bereikt, maar op een manier die mijns inziens niet de bedoelde manier van vrolijkheid inhoudt. Want hoe vaak lachen wij niet om het feit dat een ander zich dwaas aanstelt en wij begrijpen niet eens hoe dwaas wijzelf zijn als we daarover lachen. Laten wij proberen om de realiteit te zien met haar soms wat bespottelijke tegenstellingen, haar krankzinnige ontwikkelingen, maar ook met haar kleine toch weer lichtende kanten.

Ik weet niet, of u wel eens door zo'n betonnen stad bent heen gewandeld. Overal betonnen reuzen waar de natuur is teruggedrongen tot een enkel parkje. Het lijkt of alles grauw en troosteloos is. Zelfs de verf, die men hier en daar heeft gebruikt, is allang verbleekt. Een typerend beeld van de moderne maatschappij. Maar kijk eens goed!

Hier en daar zijn er een paar scheuren in het beton, er is wat gras, er is wat mos, er staat soms een enkel bloempje. Je kunt het licht en de werkelijkheid niet tegenhouden. Ofschoon ik toegeef dat er heel wat mensen zijn die het uiterste doen om dat te voorkomen (een soort reinigingsdienst voor alle lichtende ideeën en ontwikkelingen) zo moet ik toch zeggen: Er is zelfs in de te zeer op beton gebouwde wereld steeds weer een beetje licht, een beetje vreugde.

Leer dan die dingen te zien. Leer te lachen om het schijnbaar ridicule van zo'n machtige betonplaat die door een enkel grassprietje wordt doorboord. Lach een beetje over de geweldige woorden van alle groten der aarde (hoeveel nieuwjaarsredevoeringen heeft u gevolgd dit jaar) die met vele loze woorden proberen te verhullen dat ze het ook niet weten. En kijk dan naar die ene bloem van zelfkennis of waarheid die er toch weer een keer doorheen prikt.

De wereld is niet zo saai, zo somber en zo troosteloos als u misschien zoudt denken. Integendeel, er zijn nog lichtpunten genoeg als u maar weet waar u moet kijken.

Op gevaar af dat men mij nu tot een kortelings overleden dominee benoemt, want dat gebeurt je ook wel eens als je ernstige dingen probeert te zeggen, zou ik u toch willen wijzen op het feit, dat de hele wereld eigenlijk een schouwtoneel is waarop de meest dulle klucht wordt

uitgevoerd. En het is meer dan de klucht van de koe (voor degenen die Bredero nog kennen). Het is soms bijna een sprookje uit de Duizend-en-één Nacht vol vreemde geesten en demonen die door onversaagde helden worden overwonnen, althans met de mond.

Kijk eens eerlijk naar uw wereld en vraag u eens af: wat heb ik nu van binnen dat ik daar tegenover kan zetten? Dan blijkt heel vaak dat dat voornamelijk een lach is. Lach maar eens om de bespottelijkheden van anderen en van jezelf. Probeer eens een keertje een beetje licht en een beetje vreugde te puren, zelfs uit het dwaze figuur dat je zelf hebt geslagen. Probeer gewoon maar te leven met de volle kracht die je uitzendt, dan kom je vanzelf verder.

Er was een man die zei: "Het is zomoeilijk om te lopen en het is zo ver." "Ja," zei een ander, "laten we vast een eindje oplopen." Toen begonnen ze te debatteren over de vraag of het doenlijk zou zijn om die afstand te voet af te leggen. En toen ze eindelijk het eens waren geworden dat het onmogelijk was, bleken ze hun bestemming bijna bereikt te hebben. Dit is het typische beeld van de mens. Wij zijn voortdurend bezig te protesteren tegen zaken die we ondertussen toch zelf volbrengen.

Dit hele jaar zal u laten zien hoe dat gaat. Wij zullen zien dat opstandige groepen, ook van vakbonden, zich bezighouden met de werkverschaffing zodat de glazeniers voorlopig weer voldoende te doen zullen hebben. Zelfs de bouwvakkers zullen heel wat reparatiewerkzaamheden noodzakelijk vinden. Gelijktijdig bevorderen ze de afzet van auto's en andere vervoermiddelen, want per slot van rekening, alles wat in vlammen opgaat, moet toch worden vervangen.

Vraag u dan verder af, of ze niet door voortdurend in conflict te komen met een steeds sterker wordende politiemacht niet gelijktijdig ook nog de werkgelegenheid bij de Staat en voornamelijk bij politie en marechaussee helpen bevorderen. Alles heeft zijn goede kanten. Maar je moet die kanten zelf vinden en dat is de grote moeilijkheid.

Dit is een jaar vol van lichtpunten, als je ze weet te vinden. Het is een jaar vol van eigenaardige krachten en veranderingen, als je daarop let. Terwijl de heren elkaar - zij het nog symbolisch - met atombommen om de oren slaan, komt er plotseling een schrik. Ze spreken even met elkaar en voor je het weet is het conflict tijdelijk bijgelegd. Helaas nog niet bijgezet wat natuurlijk voor de mensheid beter zou zijn.

U zult zien dat men bezig is om hele bedrijfstakken te rooien. Maar voor je het weet, leven ze toch weer op. Het is soms net of je een bijna dode of een vermolmde boom afzaagt en de stronk laat staan. Voor je het weet zitten er weer groene spruiten en loten aan en alles loopt weer uit. Zo gaat het nu ook met het bedrijfsleven.

Zeker, er is een hele hoop nood en ellende. Per slot van rekening, de armsten onder de armen in Nederland hebben ternauwernood vijftig keer zoveel als de mensen in de arme landen nodig hebben om in leven te blijven. Laten we het nu eens bezien zoals het is. Zeg dan eens tegen jezelf dat het een slecht jaar is. Roezemoezig, rommelig, dat weten we allemaal. Als we alleen maar naar ons innerlijk luisteren, dan voelt u het al rommelen. Dat kan natuurlijk ook zijn van de longen, maar meestal is het wel van iets anders. U bent ongetwijfeld bezig om in uw gedachten allerlei fraaie daden te stellen, maar ook dat gerommel is meestal ook niet meer dan gerommel. Daardoor zal het hele jaar er een beetje vertekend uitzien, als je het doormaakt. Als je het later terug ziet, zul je zeggen: Hé, toen kwam daar een keerpunt. Toen is er iets gebeurd waardoor we nu toch weer werkelijke vrede en zelfs weer een behoorlijke mate van welvaart kunnen vinden. Maar dat zult u van het jaar natuurlijk niet merken, tenzij u naar alle lichtpuntjes kijkt. En daar ging het mij nu om in dit betoogje.

Ik weet het allemaal. Wij kunnen alle staatslieden gaan beschrijven. Wij kunnen zeggen dat het Nederlandse ambtelijk apparaat op het ogenblik de rem is die op de vooruitgang wordt gezet, dat is zeker waar. Wij kunnen beredeneren dat op het ogenblik de statenbonden niets anders zijn dan een poging om kartels te vormen waardoor het oliekartel kan worden uitgeschakeld. Wij kunnen ook zeggen dat ondanks alles aan het einde van dit jaar de landen beter in de olie zullen zijn dan in dit lopende jaar, want olie wordt goedkoper; tenminste op de internationale markt, niet voor u. Maar dat wist u allang. Alles loopt tenslotte wel goed. Nu ja, natuurlijk niet helemaal in de pas.

Als ik zo kijk naar alle politieke heilwensen en voornemens zoals ze zijn uitgesproken, dan ligt de ideale wereld om de hoek van de straat waarin we lopen. Maar we lopen wel de andere kant uit! Als ik zo luister naar al datgene wat geestelijke leiders ons voorhouden, dan is de mensheid in groot gevaar aan de zonde ten onder te gaan. Maar aan de andere kant, zonder die zonde zou er geen mensheid zijn.

Ik denk zo, dat de meeste grote leiders en de meeste deskundigen het allemaal aan het verkeerd eind hebben. Niet dat ze ongelijk hebben, ze hebben alleen een verkeerd beeld. Ze kijken naar de verkeerde kant van de medaille. U zult dat natuurlijk niet doen daarvan ben ik overtuigd.

U zit hier om bewust te worden, behalve degenen die al bijna in slaap zijn gesukkeld, waar moet u zich dan allereerst van bewust worden? Word je eerst eens bewust van jezelf, heel eenvoudig. Want de mens, die zichzelf niet kent, kan niet herkennen hoe al datgene wat in hem leeft in de wereld buiten hem bestaat. We kunnen nog een stapje verder gaan.

De meeste mensen zijn zelfs niet in staat om in de spiegel te kijken. Als er een spiegel zou zijn die de ware mens zou tonen, dan zouden de begrafenisondernemingen plotseling zeer renderende bedrijven worden. Iedereen zou zich een beroerte schrikken! Het is eenvoudig zo, dat we onszelf niet willen zien zoals we zijn en dat we de wereld niet willen zien zoals ze zich ondanks alles - tragisch, komisch - rond ons ontwikkelt. Laten we maar beginnen toe te geven wat we zelf zijn.

Zijn wij de clowns? Best, als anderen om ons lachen, dan is dat alleen maar een succes. Zijn wij de acrobaten? Laten we dan zorgen dat we niet naar beneden vallen. Zelfs als dat voor anderen een teleurstelling betekent op het ogenblik, zullen ze ons later om onze prestaties bewonderen.

Zijn wij misschien de acteurs die een stuk spelen? Als u eerlijk bent, u acteert een aardig stuk weg in het dagelijkse leven. Er zijn zelfs mensen die als acteur niet slagen, omdat ze in het dagelijkse leven zo goed acteren dat ze niet weten hoe ze daarvan nog een andere figuur moeten maken. Speel het spel dan maar. Vervul uw rol zo goed en zo kwaad als het gaat. Maar vergeet niet, dat u zo nu en dan tussen de coulissen even adem kunt scheppen, omdat u dan uzelf weer moet worden.

Laat de wereld maar kijken. Er is niets aan de hand. En als het nu heel serieuus wordt, dan onthoudt u even de volgende punten die een lieve collega voor mij heeft willen opstellen:

Het nieuwe jaar is altijd het oude jaar met een ander getal en dezelfde mensen.

De ontwikkeling van de maatschappij is altijd de ondergang van de eenling, tenzij de eenling met andere eenlingen een gemeenschap weet te vormen.

Degenen, die zeggen gevaren voor u te willen bestrijden, zijn altijd weer degenen die ze in de eerste plaats hebben opgeroepen.

De meeste doktoren die in de economie en de politiek functioneren

zijn mensen die u aansteken met een kwaal om daarna moeizaam te trachten die weer te genezen.

Bedenk, dat een beambte iemand is die getrouwelijk zijn taak verricht zonder zich af te vragen, of ze ook betekenis heeft anders dan voor zijn eigen bezigheid en belangrijkheid.

Sinterklaas is een middenstandsheilige. Hij komt in het werkelijke leven niet voor, tenzij u zelf Sinterklaas zoudt willen worden, maar daarvoor heeft u geestelijk en anderszins de middelen niet. Doe het dus maar zonder.

Wat de Kerstman betreft wiens ballen alweer uit de boom zijn gewaaid, realiseer u dat kerstmis niet bestaat uit goede gaven, maar uit goede krachten.

Als u zich bezighoudt met de wereldpolitiek in deze tijd, dan moet u altijd onthouden: wat ze zeggen is juist datgene wat ze niet doen. Dan begrijpt u ze beter.

Wanneer u een politicus hoort praten, dan moet u zich realiseren dat de man probeert het zo te zeggen dat niemand het begrijpt en dat hij toch niet helemaal liegt.

Wanneer u een vakbondsleider hoort spreken, realiseer u dan dat de man schreeuwt over de rechten van degenen die hij vertegenwoordigt om zo zijn eigen recht en gezag te kunnen handhaven.

Als u daar nog niet genoeg aan heeft, dan heb ik nog enkele mooie omschrijvinkjes voor u van dezelfde auteur.

De ontwikkeling is in feite de regressie van het werkelijkheidsbesef.

Een ontplooiing is een vergroting van het eigen bewustzijn.

De welvaart kan alleen bestaan in welbehagen, niet in het met vaart meer jezelf eigen maken.

Leren betekent begrijpen, niet feiten proppen in hersens die toch al overbelast zijn.

Leven betekent in de eerste plaats jezelf uiten en door die uiting komen tot een begrip voor hetgeen je kunt zijn. Na de dood word je dat dan.

U ziet het, er zijn lichtpunten genoeg te vinden in deze wereld. Er zijn voldoende kleine regeltjes te vinden waaruit u moed kunt putten, als er niets anders meer overblijft.

In dit rommelige jaar zult u vaak op het punt staan om het op te geven. Doe dat in godsnaam niet, het is toch al zo rommelig buiten. Geef gewoon uzelf die ene prikkel: Ik kan verder. Ik kan nog meer doen. Ik kan nog veel meer verdragen, want dat is de waarheid.

U kunt veel meer dan u denkt. U bent veel meer dan u zich kunt voorstellen. Als dit jaar u zo nu en dan werkelijk wanhopig dreigt te maken, grijp terug naar uzelf. Vanuit uzelf kunt u dan, zelfs in die rommelige wereld, een klein eilandje van licht en vreugde scheppen. Een klein eilandje waarin toch tevredenheid mogelijk is en vanwaaruit u dan misschien een baken kunt vormen voor die vele anderen die anders in de rommel ten onder dreigen te gaan.

Dit was niet veel. Waarschijnlijk vindt u het ook niet belangrijk. U zult later zien dat ik meer gelijk heb gehad dan u dacht, maar dat is iets wat in morgen ligt. En morgen komt misschien nooit, dat weet u ook wel.

Ik ben mij ervan bewust dat we eigenlijk heel weinig nieuwe dingen, vooral geestelijke dingen, hebben gezegd. Maar één ding is waarschijnlijk nieuw voor us:

Als u diep in uzelf probeert te schouwen en het licht probeert te zien, dan zult u de gloed van dat licht door uw gehele wezen voelen.

Dan zult u met die gloed in staat zijn heel veel dingen te volbrengen die onmogelijk schijnen. Dan kunt u heel veel dingen aan, die u anders meende niet te kunnen doorstaan en u zult vastbeslotenheid en vastberadenheid vinden daar waar u eerst geen weg wist te kiezen. Dat zijn de feiten van het jaar.

Het innerlijk licht zal het komende jaar bijzonder sterk tot uiting komen voor allen die daarop bewust, geconcentreerd in zichzelf, een beroep doen. Ik hoop, dat u dat nieuws dan niet zult vergeten onder het gerommel van 1983.

-:-

K L A N K B O R D.

De hele wereld is ons klankbord. Met al wat we zijn en met al wat we doen klinkt het verder in de wereld om ons heen.

Laten we dan gewoon onszelf bespelen in de zekerheid dat wat in ons ontstaat en wat uit ons voortkomt in de wereld zal zingen en dat vele andere snaren zullen meetrillen met de melodie die wij in onszelf weten te vinden.

Veel mensen menen dat ze een klankbord nodig hebben. Iemand die tegenspel geeft. Iets wat een antwoord heeft. Maar heb je dat wel nodig? Je kunt het ook zonder dat doen. Als je je bewust bent dat de hele wereld om je heen als een klankbord functioneert, dat die hele wereld jou brengt en jou geeft wat je nodig hebt als je maar weet te luisteren.

Wacht er niet op dat iemand je luidruchtig bewondert of luidruchtig tegenspel geeft. Zend het vanuit jezelf in de wereld en kijk wat de wereld doet. Je zult dan ontdekken dat je het beste klankbord hebt dat er bestaat: de gehele schepping.

Put dan uit hetgeen in je leeft en uit het antwoord van de schepping voldoende kracht om verder te zoeken naar die ene wijsheid: Het werkelijke doorzien van werkelijkheden dat voor elk levend wezen van groot belang is, omdat ze de sleutel vormt tot een werkelijk opgaan in een grote eenheid.

:--: